

خمیازه‌های روزهای کوتاه پاییز

چرا روزها احساس خستگی و خواب‌آلودگی داریم؟

۱۰

مجری باید شومن خوبی باشد

با سیداقبال واحدی، مجری محبوب ایرانی که دو بار همه ایران را گشته است

۱۲

می‌خواستم گزارا شگر فوتبال شوم اما به جبهه رفتم

با اسکندر کوتی که گوینده و گزارا شگر قدیمی رادیو و تلویزیون است

۱۳

همیشه یک روز هفت‌م

انیمیشن‌سازی در ایران از خودروسازی جلوتر است

محمد خیراندیش، کارگردان انیمیشن «پسر دلفینی» از موفقیت در اکران بین‌المللی و داخلی می‌گوید

چند ساله بودید که حرفه انیمیشن‌سازی را شروع کردید؟

۲۸ ساله بودم. تقریباً دیر وارد این حرفه شدم. رشته تحصیلی من مهندسی کامپیوتر بود.

آن روزها فضای آموزشی و تجربی انیمیشن‌سازی چه تفاوت‌هایی با امروز داشت؟

هنوز انیمیشن‌های کلاسیک دوبعدی ساخته می‌شد و من هم کار را با همین نوع شروع کردم. این انیمیشن‌ها با دست روی کاغذ کشیده می‌شدند. در حوزه آموزش و دست‌رسی به مرجع و منبع، تقریباً چیز زیادی به دستمان نمی‌رسید. تعداد کمی کتاب در بازار موجود بود. به سختی می‌توانید چیزی پیدا می‌کردید که پشت صحنه‌های انیمیشن‌سازی داشته باشد و بتوانیم از آنها نکاتی یاد بگیریم. اینترنت هم هنوز چندان در دسترس نبود.

پس آن زمان چطور در جریان روند انیمیشن‌سازی جهان قرار می‌گرفتید؟

انیمیشن‌های روز دنیا کم و بیش روی نوارهای ویدئویی به دستمان می‌رسید. بعدها مؤسسه رسانه‌های تصویری شروع به دوبله و زیرنویس برخی آثار کرد. گاهی ویلاگی پیدا می‌شد که مصاحبه‌هایی با طراحان انیمیشن منتشر کرده باشد یا مقاله‌ای به زبان اصلی از کارگردانان دنیا به دستمان می‌رسید که باید آن را ترجمه می‌کردیم. اطلاعات پراکنده و دست‌رسی به آنها سخت بود، اما مثل استیجی این داده‌ها را جذب می‌کردیم و برایمان ارزشمند بود. یادم هست طرح‌هایی از انیمیشن تازان تازه به دستمان رسیده بود و در کامپیوتر همه طرفداران انیمیشن‌سازی این طرح‌ها پیدا می‌شد.

نیلوفر ذوالفقاری

محمد خیراندیش برای طرفداران دنیای انیمیشن‌نام آشنا بی است، چه آنها که تماشاگر انیمیشن بوده‌اند چه آنها که به‌عنوان هنرآموز، در این سال‌ها سر کلاس‌های او نشسته‌اند اما حالا بعد از موفقیت‌های عجیب و غریب تازه‌ترین ساخته و یعنی انیمیشن «پسر دلفینی»، نگاه‌ها به صنعت انیمیشن‌سازی ایران معطوف شده است. پسر

دلفینی هم در اکران داخلی به پر فروش‌ترین فیلم تبدیل شده، هم در اکران بین‌المللی در روسیه به فروش ۱۷ میلیون دلاری رسیده است. خیراندیش معتقد است هنوز هم می‌توان با ساخت انیمیشن با کیفیت و جدی گرفتن مخاطب، کودکان را به تماشای یک انیمیشن داخلی جذب کرد. با او درباره حرفه انیمیشن‌سازی، دغدغه‌های یک هنرمند و البته موفقیت پسر دلفینی گفت‌وگو کرده‌ایم.

از یاد گرفتن این هنر، چه هدفی را دنبال می‌کردید؟

من دوست داشتم کارگردان شوم و انیمیشن بسازم. اوایل کارم، روی پروژه‌های با کیفیت بالا به‌عنوان انیماتور کار می‌کردم. صبح‌ها معلم کامپیوتر مدارس و هنرستان‌ها بودم و عصرها سراغ انیمیشن می‌مدم. به‌نظم بارزدهی موردنظرم را نداشتم و بعد از مدتی، تصمیم گرفتم معلمی را رها کنم تا با تمرکز بیشتری به انیمیشن ساختن مشغول شوم. دیگران معتقد بودند انیمیشن ساختن درآمد ندارد و بهتر است معلمی را ادامه دهم اما من معتقد بودم باید به انیمیشن‌سازی به‌عنوان شغل نگاه کنم و اگر کار با کیفیت ارائه می‌دهم، بتوانم از آن درآمد کسب کنم. تصمیم گرفتم برای مدت یک سال معلمی را رها کنم و فقط روی انیمیشن ساختن تمرکز کنم. یک سال بعد، درآمدم به حدی رسید که تصمیم گرفتم این حرفه را ادامه دهم.

بزرگ‌ترین چالش‌های انیمیشن‌سازی به‌نظر شما کدامند؟

به‌نظم من به نسبت اقتصاد، امکانات و شرایط داخلی، انیمیشن‌سازی ما جایگاه خوبی دارد. اگر این صنعت را با خودروسازی مقایسه کنیم، با آن همه سرمایه و امکاناتی که در اختیار دارد، صنعت انیمیشن‌سازی پیشرفت خوبی داشته است. این در حالی است که ما مثل بقیه دنیا، برای تهیه تولیدات کمپانی‌های انیمیشن‌سازی جهان، هزینه‌ای نمی‌پردازیم. در نتیجه تولیدکننده داخلی انیمیشن با فشار مضاعفی مواجه می‌شود. پلتفرم‌های پخش هم ترجیح می‌دهند به جای هزینه کردن و خریدن انیمیشن داخلی، سراغ پخش رایگان نمونه‌های رایگان بروند و از این راه درآمد کسب کنند. بسیاری از پلتفرم‌های پخش در دنیا، در تولید آثار داخلی هم سرمایه‌گذاری می‌کنند تا هم از تولیدکننده حمایت شود هم خودشان به سود برسند. این اتفاق در ایران نمی‌افتد. در این چرخه هم پایه‌های فرهنگی کشور آسیب می‌بیند و هم به اقتصاد ضربه می‌خورد.

پس آثار داخلی قابل عرضه و رقابت در سطح جهانی هستند؟

پسر دلفینی بیش از ۱۷ میلیون دلار، فقط در روسیه فروش داشته است. آن هم در شرایطی که روس‌ها

هم‌اکنون جایگاه انیمیشن‌سازی را در ایران در مقایسه با بقیه کشورها چطور ارزیابی می‌کنید؟

به‌نظم من به نسبت اقتصاد، امکانات و شرایط داخلی، انیمیشن‌سازی ما جایگاه خوبی دارد. اگر این صنعت را با خودروسازی مقایسه کنیم، با آن همه سرمایه و امکاناتی که در اختیار دارد، صنعت انیمیشن‌سازی پیشرفت خوبی داشته است. این در حالی است که ما مثل بقیه دنیا، برای تهیه تولیدات کمپانی‌های انیمیشن‌سازی جهان، هزینه‌ای نمی‌پردازیم. در نتیجه تولیدکننده داخلی انیمیشن با فشار مضاعفی مواجه می‌شود. پلتفرم‌های پخش هم ترجیح می‌دهند به جای هزینه کردن و خریدن انیمیشن داخلی، سراغ پخش رایگان نمونه‌های رایگان بروند و از این راه درآمد کسب کنند. بسیاری از پلتفرم‌های پخش در دنیا، در تولید آثار داخلی هم سرمایه‌گذاری می‌کنند تا هم از تولیدکننده حمایت شود هم خودشان به سود برسند. این اتفاق در ایران نمی‌افتد. در این چرخه هم پایه‌های فرهنگی کشور آسیب می‌بیند و هم به اقتصاد ضربه می‌خورد.

به‌نظر خودتان چه عواملی باعث شده پسر دلفینی، هم در ایران و هم در سطح بین‌المللی به این حداز محبوبیت برسد؟

خیلی‌ها معتقدند در داخل کشور، جای خالی تماشای انیمیشن در سینما برای بچه‌ها وجود دارد. من این موضوع را قبول دارم. اما بچه‌های روسی چطور؟ آنها نه از دیدن انیمیشن‌های با کیفیت ساخت کشورشان محروم هستند، نه تعداد انیمیشن‌های خارجی با اقبال عجیب و غریبی مواجه‌شده و در کود و فرزند بلیت در یک روز بعد از کرونا، با فروش بیش از ۵۵ هزار بلیت با این انیمیشن شکسته شد.

به‌نظر خودتان چه عواملی باعث شده پسر دلفینی، هم در ایران و هم در سطح بین‌المللی به این حداز محبوبیت برسد؟

خیلی‌ها معتقدند در داخل کشور، جای خالی تماشای انیمیشن در سینما برای بچه‌ها وجود دارد. من این موضوع را قبول دارم. اما بچه‌های روسی چطور؟ آنها نه از دیدن انیمیشن‌های با کیفیت ساخت کشورشان محروم هستند، نه تعداد انیمیشن‌های خارجی با اقبال عجیب و غریبی مواجه‌شده و در کود و فرزند بلیت در یک روز بعد از کرونا، با فروش بیش از ۵۵ هزار بلیت با این انیمیشن شکسته شد.

اعلام کرده‌اند به دلیل شرایط سیاسی و جنگ در کشورشان، فروش فیلم‌ها به یک چهارم رسیده است! این یعنی ما توانسته‌ایم موفقیت بزرگی در بازار جهانی کسب کنیم. در خواست‌هایی هم از ترکیه، کره، اسپانیا، آلمان و آمریکا شمالی به دستمان رسیده تا پسر دلفینی را در این کشورها پخش کنیم. این یعنی تولید ما استانداردهای لازم را دارد. این در حالی است که کمپانی‌های تولید انیمیشن در دنیا، سرمایه‌هنگفتی برای ساخت یک انیمیشن اختصاصی می‌دهند اما هزینه ساخت پسر دلفینی، یک‌هزارم آنها بوده است.

مخاطب اغلب انیمیشن‌ها، کودکان هستند. با این تنوع سبک‌گرمی که کودکان این نسل دارند، به‌نظر شما هنوز می‌توان توجه بچه‌ها را به انیمیشن‌های داخلی جذب کرد؟

بله، حتماً می‌توانیم. از روز سوم اکران پسر دلفینی، با اینکه فیلم‌های پرستاره‌ای همزمان اکران شدند، بیشترین فروش روزانه، هفتگی و ماهانه به این انیمیشن تعلق گرفته است. همین حالا فروش پسر دلفینی به‌عنوان پر فروش‌ترین فیلم گیشه، ۲۱۵ برابر فروش روزانه فیلم بعدی است. این مخاطبان، کودکان ایرانی هستند. پیام‌هایی از مخاطبان دریافت می‌کنم که برای بار سوم و چهارم به سینما می‌روند تا بچه‌ها پسر دلفینی را تماشا کنند. خیلی از بچه‌ها از والدین‌شان می‌پرسند که امکان خالودن این انیمیشن فراهم می‌شود تا در خانه هم آن را ببینند. پسر دلفینی با اقبال عجیب و غریبی مواجه‌شده و در کود و فرزند بلیت در یک روز بعد از کرونا، با فروش بیش از ۵۵ هزار بلیت با این انیمیشن شکسته شد.

به‌نظر خودتان چه عواملی باعث شده پسر دلفینی، هم در ایران و هم در سطح بین‌المللی به این حداز محبوبیت برسد؟

خیلی‌ها معتقدند در داخل کشور، جای خالی تماشای انیمیشن در سینما برای بچه‌ها وجود دارد. من این موضوع را قبول دارم. اما بچه‌های روسی چطور؟ آنها نه از دیدن انیمیشن‌های با کیفیت ساخت کشورشان محروم هستند، نه تعداد انیمیشن‌های خارجی با اقبال عجیب و غریبی مواجه‌شده و در کود و فرزند بلیت در یک روز بعد از کرونا، با فروش بیش از ۵۵ هزار بلیت با این انیمیشن شکسته شد.

پرفروش‌ترین انیمیشن‌های ایرانی

فیلشاه سال ۱۳۹۶ هادی محمدیان

انیمیشن فیلشاه در سال ۱۳۹۶ منتشر شده و به سرعت توانست در فهرست پرفروش‌ترین‌های اکران راه پیدا کند. این انیمیشن توانست پس از ۷ هفته نمایش، رکورد فروش تاریخ پویانمایی ایران را بشکند. داستان فیلشاه در جنگلی در آفریقا رقم می‌خورد. رئیس گله فیل‌ها صاحب فرزندی می‌شود که همه انتظار دارند جانشین رئیس گله باشند، اما برخلاف تصور همه «فیلشاه» بسیار دست و پا چلفتی است.

فهرست مقدس سال ۱۳۹۴

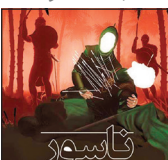
فهرست مقدس یکی از انیمیشن‌های پرفروش سینمای ایران است که در جشنواره‌های داخلی و خارجی هم مورد توجه قرار گرفته است. این انیمیشن بهترین اثر جشنواره فجر سال ۱۳۹۴ شد و در جشنواره مادر رسد سال ۲۰۱۶ هم به‌عنوان برگزیده انتخاب شد. فهرست مقدس روایتگر یک داستان تاریخی است که ماجرای آن در شهر نجران کشور یمن می‌گذرد و زمان آن به صد سال قبل از ظهور دین اسلام برمی‌گردد.

شاهزاده روم سال ۱۳۹۳

شاهزاده روم موفق شد با استقبال ۵ میلیون مخاطبان و فروش ۵ میلیون تومان در گیشه سینماها به سومین فیلم پرفروش سال ۱۳۹۳ تبدیل شود. «شاهزاده روم» داستان عشقی و دلدادگی شاهزاده‌ای با کمانبی مسیحی به نام ملیکا را روایت می‌کند که از تبار پدربزرگ‌ها نژادگان رومی و صومالی عیسی و از تبار ماد تواده فیروز رومی است. این پرنسس مسیحی پس از آنکه به همسری امام یازدهم شیعیان آموزش دادن به آنها استفاده کنند. درست همانطور که بیشتر مخاطبان سینمای ایران ترجیح‌شان بر تماشای فیلم‌های شاد و طنز است، در حوزه انیمیشن نیز چنین اتفاقی می‌تواند بیفتد؛ چرا که مخاطبان و مشتریان دست به نقد زیادی وجود دارند که دوست دارند به سمت و سوی چنین محصولاتی بروند. قبول که تولید یک انیمیشن از تولید یک فیلم سینمایی بالاتر فرسات است، اما در صورتی که همه چیز به خوبی پیش برود، می‌تواند آورده مالی بیشتری نسبت به فیلم‌های سینمایی داشته باشد.

ناسور سال ۱۳۹۵

ناسور یکی از آثار پرفروش صنعت انیمیشن ایران است که برگزیده جشنواره نجف شده است. این انیمیشن در سه‌گانه دور و جشنواره فیلم فجر هم نامزد بهترین انیمیشن بوده است. واقعه کریلا بخش زادی از داستان «ناسور» را درمی‌گیرد. داستان در واقع از زمانی آغاز می‌شود که سب از نبرد در قسری با نام ملک، عبدالله بن حسین را می‌کشد. ناسور به همراه یک نفر از سپاه یزد دستگیر می‌کند و آنان ماجرای پشیمانی خود را تعریف می‌کنند.

رستم و سهراب سال ۱۳۹۲

انیمیشن رستم و سهراب جزو آثار موفق است که روسیه و امارات حق پخش آن را خریده‌اند. در اجرای آن اثر، رستم در پی یافتن اسب گمشده خود یعنی رخش، به شهر سنگان می‌گردد و در نهایت دل‌درگوشی نیمه‌تمام شاهزاده زیباروی سنگانی می‌سپارد اما تقدیر چیز دیگری می‌خواهد و رستم برای کمک به میهنش، پیش از تولد فرزند خود مجبور به ترک سنگان و رفتن به جنگ می‌شود.

یادداشت

درباره دنیای انیمیشن ایرانی

عباسی محمدی

اگر جزو متولدین دهه‌های ۵۰ و ۶۰ باشید، حتماً یادتان مانده است که تلویزیون گاهی که می‌خواست برنامه پخش کند، یک‌سری تصاویر کارتونی را به‌طور ثابت جلوی دوربین نشان می‌داد و عده‌ای نیز یا تریش می‌گفتند یا صداپیشگی آن را انجام می‌دادند. کمی که وضعیت بهتر شد، این تصاویر تک‌نمایی هم می‌خورند؛ البته تک‌نمای خورند‌های آنها نسبت به انیمیشن‌های خارجی مزاحی بیش نبود اما برای بچه‌هایی که ۲ شبکه تلویزیونی بیشتر نداشستند و تفریحات خاصی هم برای‌شان طراحی نمی‌شد، همین‌ها هم غنیمتی بودند. در کنار اینها البته کارتون‌ها و انیمیشن‌های ژاپنی و غیرژاپنی هم پخش می‌شد که حساسی از تماشای‌شان لذت می‌بردیم. در دنیای کودکی‌مان، وقتی که تصاویر متحرک ایرانی را کنار کارتون‌های خارجی قرار می‌دادیم، لابد تصور می‌کردیم روزی نخواهد آمد که به این جایگاه برسیم. جدا از همه اینها، گاهی خودمان نیز تصاویر دوبعدی خطی می‌کشیدیم و این تصاویر را در چند صفحه تکرار کرده و با حرکت دادن سریع این تصاویر پشت سر هم، کلی‌ذوق می‌کردیم؛ همان قاعده‌ای که کارتون‌ها با توسل به آن ساخته می‌شدند. حالا در پاییز ۱۴۰۱ هستیم. نگاهی به مصاحبه همین صفحه بیندازید؛ با جناب خیراندیش که انیمیشن «پسر دلفینی» را ساخته است، انیمیشنی که حالا اکران‌های بین‌المللی هم دارد و فروش خوبی را هم در روسیه تجربه کرده. این خیلی حرف است که در کمتر از ۲۰۳ دهه، صنعت پویانمایی ایران به جایی برسد که انیمیشن‌هایش، قابلیت اکران در سینماهای جهان را داشته باشند و حتی مورد استقبال هم قرار بگیرند. علاوه بر این، به قدری جذابیت هم داشته باشد که حتی حق پخش آنها نیز توسط کشورهای چون روسیه، امارات و... خریداری شود. و بیشتر از این، حتی به جایی برسند که در جشنواره‌های معتبر جهانی در اسپانیا، تانزانیا و... جایزه‌های مختلفی را بگیرند. این، خبر خوبی است که می‌تواند برای دنیای انیمیشن ایران به‌شدت پرانگیزاننده باشد. به همین دلیل بد نیست به ذکر نکته‌هایی درباره دنیای انیمیشن ایرانی بپردازیم. نه تنها ما که حتی کودکان و جوانان امروز نیز، وقت بسیاری برای انیمیشن‌ها و کارتون‌ها می‌گذارند. با وجود همه پیشرفت‌هایی که انیمیشن‌های ایرانی داشته‌اند، اما همه چیز به کیفیت ماجرا بازمی‌گردد و از کمیت ماجرا چیزی نگوییم. بهتر است طبیعی است که کمیت این انیمیشن‌ها نیز باید به‌گونه‌ای باشد که بتوانند در سبقت از فراتر و حتی اوقات آموزش کودکان و جوانان ایرانی قرار بگیرند. والدین ایرانی چقدر باید انتظار بکشند تا در کنار همه انیمیشن‌های جذاب خارجی، یک انیمیشن خوب ایرانی را هم تهیه کنند؟ این در حالی است که فرهنگ و سبک زندگی مطرح شده در انیمیشن‌های خارجی، قطعاً چیزی است که دوست داشته باشیم به فرزندان خود منتقل کنیم. اما چه بخواهیم و چه نخواهیم، عرصه فرهنگ عرصه خواستن و نخواستن ما نیست و عرصه تولیدات فراوان کیفی و کمی است؛ آن هم با همان ایده‌ها و فرهنگ و باورهای، که صلاح می‌دانیم به فرزندان‌مان منتقل کنیم. نکته مهم بعدی، بحث اقتصاد سینمای ایران است. انیمیشن‌ها در اقتصاد سینمای جهان نقش مهمی دارند؛ چرا که اساساً مخاطبان فراوانی دارند. در ایران نیز مخاطبان فراوانی وجود دارند که ناچارند از انیمیشن‌ها برای سرگرم کردن فرزندان خود و حتی آموزش دادن به آنها استفاده کنند. درست همانطور که بیشتر مخاطبان سینمای ایران ترجیح‌شان بر تماشای فیلم‌های شاد و طنز است، در حوزه انیمیشن نیز چنین اتفاقی می‌تواند بیفتد؛ چرا که مخاطبان و مشتریان دست به نقد زیادی وجود دارند که دوست دارند به سمت و سوی چنین محصولاتی بروند. قبول که تولید یک انیمیشن از تولید یک فیلم سینمایی بالاتر فرسات است، اما در صورتی که همه چیز به خوبی پیش برود، می‌تواند آورده مالی بیشتری نسبت به فیلم‌های سینمایی داشته باشد.

اگر جزو متولدین دهه‌های ۵۰ و ۶۰ باشید، حتماً یادتان مانده است که تلویزیون گاهی که می‌خواست برنامه پخش کند، یک‌سری تصاویر کارتونی را به‌طور ثابت جلوی دوربین نشان می‌داد و عده‌ای نیز یا تریش می‌گفتند یا صداپیشگی آن را انجام می‌دادند. کمی که وضعیت بهتر شد، این تصاویر تک‌نمایی هم می‌خورند؛ البته تک‌نمای خورند‌های آنها نسبت به انیمیشن‌های خارجی مزاحی بیش نبود اما برای بچه‌هایی که ۲ شبکه تلویزیونی بیشتر نداشستند و تفریحات خاصی هم برای‌شان طراحی نمی‌شد، همین‌ها هم غنیمتی بودند. در کنار اینها البته کارتون‌ها و انیمیشن‌های ژاپنی و غیرژاپنی هم پخش می‌شد که حساسی از تماشای‌شان لذت می‌بردیم. در دنیای کودکی‌مان، وقتی که تصاویر متحرک ایرانی را کنار کارتون‌های خارجی قرار می‌دادیم، لابد تصور می‌کردیم روزی نخواهد آمد که به این جایگاه برسیم. جدا از همه اینها، گاهی خودمان نیز تصاویر دوبعدی خطی می‌کشیدیم و این تصاویر را در چند صفحه تکرار کرده و با حرکت دادن سریع این تصاویر پشت سر هم، کلی‌ذوق می‌کردیم؛ همان قاعده‌ای که کارتون‌ها با توسل به آن ساخته می‌شدند. حالا در پاییز ۱۴۰۱ هستیم. نگاهی به مصاحبه همین صفحه بیندازید؛ با جناب خیراندیش که انیمیشن «پسر دلفینی» را ساخته است، انیمیشنی که حالا اکران‌های بین‌المللی هم دارد و فروش خوبی را هم در روسیه تجربه کرده. این خیلی حرف است که در کمتر از ۲۰۳ دهه، صنعت پویانمایی ایران به جایی برسد که انیمیشن‌هایش، قابلیت اکران در سینماهای جهان را داشته باشند و حتی مورد استقبال هم قرار بگیرند. علاوه بر این، به قدری جذابیت هم داشته باشد که حتی حق پخش آنها نیز توسط کشورهای چون روسیه، امارات و... خریداری شود. و بیشتر از این، حتی به جایی برسند که در جشنواره‌های معتبر جهانی در اسپانیا، تانزانیا و... جایزه‌های مختلفی را بگیرند. این، خبر خوبی است که می‌تواند برای دنیای انیمیشن ایران به‌شدت پرانگیزاننده باشد. به همین دلیل بد نیست به ذکر نکته‌هایی درباره دنیای انیمیشن ایرانی بپردازیم. نه تنها ما که حتی کودکان و جوانان امروز نیز، وقت بسیاری برای انیمیشن‌ها و کارتون‌ها می‌گذارند. با وجود همه پیشرفت‌هایی که انیمیشن‌های ایرانی داشته‌اند، اما همه چیز به کیفیت ماجرا بازمی‌گردد و از کمیت ماجرا چیزی نگوییم. بهتر است طبیعی است که کمیت این انیمیشن‌ها نیز باید به‌گونه‌ای باشد که بتوانند در سبقت از فراتر و حتی اوقات آموزش کودکان و جوانان ایرانی قرار بگیرند. والدین ایرانی چقدر باید انتظار بکشند تا در کنار همه انیمیشن‌های جذاب خارجی، یک انیمیشن خوب ایرانی را هم تهیه کنند؟ این در حالی است که فرهنگ و سبک زندگی مطرح شده در انیمیشن‌های خارجی، قطعاً چیزی است که دوست داشته باشیم به فرزندان خود منتقل کنیم. اما چه بخواهیم و چه نخواهیم، عرصه فرهنگ عرصه خواستن و نخواستن ما نیست و عرصه تولیدات فراوان کیفی و کمی است؛ آن هم با همان ایده‌ها و فرهنگ و باورهای، که صلاح می‌دانیم به فرزندان‌مان منتقل کنیم. نکته مهم بعدی، بحث اقتصاد سینمای ایران است. انیمیشن‌ها در اقتصاد سینمای جهان نقش مهمی دارند؛ چرا که اساساً مخاطبان فراوانی دارند. در ایران نیز مخاطبان فراوانی وجود دارند که ناچارند از انیمیشن‌ها برای سرگرم کردن فرزندان خود و حتی آموزش دادن به آنها استفاده کنند. درست همانطور که بیشتر مخاطبان سینمای ایران ترجیح‌شان بر تماشای فیلم‌های شاد و طنز است، در حوزه انیمیشن نیز چنین اتفاقی می‌تواند بیفتد؛ چرا که مخاطبان و مشتریان دست به نقد زیادی وجود دارند که دوست دارند به سمت و سوی چنین محصولاتی بروند. قبول که تولید یک انیمیشن از تولید یک فیلم سینمایی بالاتر فرسات است، اما در صورتی که همه چیز به خوبی پیش برود، می‌تواند آورده مالی بیشتری نسبت به فیلم‌های سینمایی داشته باشد.

اگر جزو متولدین دهه‌های ۵۰ و ۶۰ باشید، حتماً یادتان مانده است که تلویزیون گاهی که می‌خواست برنامه پخش کند، یک‌سری تصاویر کارتونی را به‌طور ثابت جلوی دوربین نشان می‌داد و عده‌ای نیز یا تریش می‌گفتند یا صداپیشگی آن را انجام می‌دادند. کمی که وضعیت بهتر شد، این تصاویر تک‌نمایی هم می‌خورند؛ البته تک‌نمای خورند‌های آنها نسبت به انیمیشن‌های خارجی مزاحی بیش نبود اما برای بچه‌هایی که ۲ شبکه تلویزیونی بیشتر نداشستند و تفریحات خاصی هم برای‌شان طراحی نمی‌شد، همین‌ها هم غنیمتی بودند. در کنار اینها البته کارتون‌ها و انیمیشن‌های ژاپنی و غیرژاپنی هم پخش می‌شد که حساسی از تماشای‌شان لذت می‌بردیم. در دنیای کودکی‌مان، وقتی که تصاویر متحرک ایرانی را کنار کارتون‌های خارجی قرار می‌دادیم، لابد تصور می‌کردیم روزی نخواهد آمد که به این جایگاه برسیم. جدا از همه اینها، گاهی خودمان نیز تصاویر دوبعدی خطی می‌کشیدیم و این تصاویر را در چند صفحه تکرار کرده و با حرکت دادن سریع این تصاویر پشت سر هم، کلی‌ذوق می‌کردیم؛ همان قاعده‌ای که کارتون‌ها با توسل به آن ساخته می‌شدند. حالا در پاییز ۱۴۰۱ هستیم. نگاهی به مصاحبه همین صفحه بیندازید؛ با جناب خیراندیش که انیمیشن «پسر دلفینی» را ساخته است، انیمیشنی که حالا اکران‌های بین‌المللی هم دارد و فروش خوبی را هم در روسیه تجربه کرده. این خیلی حرف است که در کمتر از ۲۰۳ دهه، صنعت پویانمایی ایران به جایی برسد که انیمیشن‌هایش، قابلیت اکران در سینماهای جهان را داشته باشند و حتی مورد استقبال هم قرار بگیرند. علاوه بر این، به قدری جذابیت هم داشته باشد که حتی حق پخش آنها نیز توسط کشورهای چون روسیه، امارات و... خریداری شود. و بیشتر از این، حتی به جایی برسند که در جشنواره‌های معتبر جهانی در اسپانیا، تانزانیا و... جایزه‌های مختلفی را بگیرند. این، خبر خوبی است که می‌تواند برای دنیای انیمیشن ایران به‌شدت پرانگیزاننده باشد. به همین دلیل بد نیست به ذکر نکته‌هایی درباره دنیای انیمیشن ایرانی بپردازیم. نه تنها ما که حتی کودکان و جوانان امروز نیز، وقت بسیاری برای انیمیشن‌ها و کارتون‌ها می‌گذارند. با وجود همه پیشرفت‌هایی که انیمیشن‌های ایرانی داشته‌اند، اما همه چیز به کیفیت ماجرا بازمی‌گردد و از کمیت ماجرا چیزی نگوییم. بهتر است طبیعی است که کمیت این انیمیشن‌ها نیز باید به‌گونه‌ای باشد که بتوانند در سبقت از فراتر و حتی اوقات آموزش کودکان و جوانان ایرانی قرار بگیرند. والدین ایرانی چقدر باید انتظار بکشند تا در کنار همه انیمیشن‌های جذاب خارجی، یک انیمیشن خوب ایرانی را هم تهیه کنند؟ این در حالی است که فرهنگ و سبک زندگی مطرح شده در انیمیشن‌های خارجی، قطعاً چیزی است که دوست داشته باشیم به فرزندان خود منتقل کنیم. اما چه بخواهیم و چه نخواهیم، عرصه فرهنگ عرصه خواستن و نخواستن ما نیست و عرصه تولیدات فراوان کیفی و کمی است؛ آن هم با همان ایده‌ها و فرهنگ و باورهای، که صلاح می‌دانیم به فرزندان‌مان منتقل کنیم. نکته مهم بعدی، بحث اقتصاد سینمای ایران است. انیمیشن‌ها در اقتصاد سینمای جهان نقش مهمی دارند؛ چرا که اساساً مخاطبان فراوانی دارند. در ایران نیز مخاطبان فراوانی وجود دارند که ناچارند از انیمیشن‌ها برای سرگرم کردن فرزندان خود و حتی آموزش دادن به آنها استفاده کنند. درست همانطور که بیشتر مخاطبان سینمای ایران ترجیح‌شان بر تماشای فیلم‌های شاد و طنز است، در حوزه انیمیشن نیز چنین اتفاقی می‌تواند بیفتد؛ چرا که مخاطبان و مشتریان دست به نقد زیادی وجود دارند که دوست دارند به سمت و سوی چنین محصولاتی بروند. قبول که تولید یک انیمیشن از تولید یک فیلم سینمایی بالاتر فرسات است، اما در صورتی که همه چیز به خوبی پیش برود، می‌تواند آورده مالی بیشتری نسبت به فیلم‌های سینمایی داشته باشد.

اگر جزو متولدین دهه‌های ۵۰ و ۶۰ باشید، حتماً یادتان مانده است که تلویزیون گاهی که می‌خواست برنامه پخش کند، یک‌سری تصاویر کارتونی را به‌طور ثابت جلوی دوربین نشان می‌داد و عده‌ای نیز یا تریش می‌گفتند یا صداپیشگی آن را انجام می‌دادند. کمی که وضعیت بهتر شد، این تصاویر تک‌نمایی هم می‌خورند؛ البته تک‌نمای خورند‌های آنها نسبت به انیمیشن‌های خارجی مزاحی بیش نبود اما برای بچه‌هایی که ۲ شبکه تلویزیونی بیشتر نداشستند و تفریحات خاصی هم برای‌شان طراحی نمی‌شد، همین‌ها هم غنیمتی بودند. در کنار اینها البته کارتون‌ها و انیمیشن‌های ژاپنی و غیرژاپنی هم پخش می‌شد که حساسی از تماشای‌شان لذت می‌بردیم. در دنیای کودکی‌مان، وقتی که تصاویر متحرک ایرانی را کنار کارتون‌های خارجی قرار می‌دادیم، لابد تصور می‌کردیم روزی نخواهد آمد که به این جایگاه برسیم. جدا از همه اینها، گاهی خودمان نیز تصاویر دوبعدی خطی می‌کشیدیم و این تصاویر را در چند صفحه تکرار کرده و با حرکت دادن سریع این تصاویر پشت سر هم، کلی‌ذوق می‌کردیم؛ همان قاعده‌ای که کارتون‌ها با توسل به آن ساخته می‌شدند. حالا در پاییز ۱۴۰۱ هستیم. نگاهی به مصاحبه همین صفحه بیندازید؛ با جناب خیراندیش که انیمیشن «پسر دلفینی» را ساخته است، انیمیشنی که حالا اکران‌های بین‌المللی هم دارد و فروش خوبی را هم در روسیه تجربه کرده. این خیلی حرف است که در کمتر از ۲۰۳ دهه، صنعت پویانمایی ایران به جایی برسد که انیمیشن‌هایش، قابلیت اکران در سینماهای جهان را داشته باشند و حتی مورد استقبال هم قرار بگیرند. علاوه بر این، به قدری جذابیت هم داشته باشد که حتی حق پخش آنها نیز توسط کشورهای چون روسیه، امارات و... خریداری شود. و بیشتر از این، حتی به جایی برسند که در جشنواره‌های معتبر جهانی در اسپانیا، تانزانیا و... جایزه‌های مختلفی را بگیرند. این، خبر خوبی است که می‌تواند برای دنیای انیمیشن ایران به‌شدت پرانگیزاننده باشد. به همین دلیل بد نیست به ذکر نکته‌هایی درباره دنیای انیمیشن ایرانی بپردازیم. نه تنها ما که حتی کودکان و جوانان امروز نیز، وقت بسیاری برای انیمیشن‌ها و کارتون‌ها می‌گذارند. با وجود همه پیشرفت‌هایی که انیمیشن‌های ایرانی داشته‌اند، اما همه چیز به کیفیت ماجرا بازمی‌گردد و از کمیت ماجرا چیزی نگوییم. بهتر است طبیعی است که کمیت این انیمیشن‌ها نیز باید به‌گونه‌ای باشد که بتوانند در سبقت از فراتر و حتی اوقات آموزش کودکان و جوانان ایرانی قرار بگیرند. والدین ایرانی چقدر باید انتظار بکشند تا در کنار همه انیمیشن‌های جذاب خارجی، یک انیمیشن خوب ایرانی را هم تهیه کنند؟ این در حالی است که فرهنگ و سبک زندگی مطرح شده در انیمیشن‌های خارجی، قطعاً چیزی است که دوست داشته باشیم به فرزندان خود منتقل کنیم. اما چه بخواهیم و چه نخواهیم، عرصه فرهنگ عرصه خواستن و نخواستن ما نیست و عرصه تولیدات فراوان کیفی و کمی است؛ آن هم با همان ایده‌ها و فرهنگ و باورهای، که صلاح می‌دانیم به فرزندان‌مان منتقل کنیم. نکته مهم بعدی، بحث اقتصاد سینمای ایران است. انیمیشن‌ها در اقتصاد سینمای جهان نقش مهمی دارند؛ چرا که اساساً مخاطبان فراوانی دارند. در ایران نیز مخاطبان فراوانی وجود دارند که ناچارند از انیمیشن‌ها برای سرگرم کردن فرزندان خود و حتی آموزش دادن به آنها استفاده کنند. درست همانطور که بیشتر مخاطبان سینمای ایران ترجیح‌شان بر تماشای فیلم‌های شاد و طنز است، در حوزه انیمیشن نیز چنین اتفاقی می‌تواند بیفتد؛ چرا که مخاطبان و مشتریان دست به نقد زیادی وجود دارند که دوست دارند به سمت و سوی چنین محصولاتی بروند. قبول که تولید یک انیمیشن از تولید یک فیلم سینمایی بالاتر فرسات است، اما در صورتی که همه چیز به خوبی پیش برود، می‌تواند آورده مالی بیشتری نسبت به فیلم‌های سینمایی داشته باشد.

اگر جزو متولدین دهه‌های ۵۰ و ۶۰ باشید، حتماً یادتان مانده است که تلویزیون گاهی که می‌خواست برنامه پخش کند، یک‌سری تصاویر کارتونی را به‌طور ثابت جلوی دوربین نشان می‌داد و عده‌ای نیز یا تریش می‌گفتند یا صداپیشگی آن را انجام می‌دادند. کمی که وضعیت بهتر شد، این تصاویر تک‌نمایی هم می‌خورند؛ البته تک‌نمای خورند‌های آنها نسبت به انیمیشن‌های خارجی مزاحی بیش نبود اما برای بچه‌هایی که ۲ شبکه تلویزیونی بیشتر نداشستند و تفریحات خاصی هم برای‌شان طراحی نمی‌شد، همین‌ها هم غنیمتی بودند. در کنار اینها البته کارتون‌ها و انیمیشن‌های ژاپنی و غیرژاپنی هم پخش می‌شد که حساسی از تماشای‌شان لذت می‌بردیم. در دنیای کودکی‌مان، وقتی که تصاویر متحرک ایرانی را کنار کارتون‌های خارجی قرار می‌دادیم، لابد تصور می‌کردیم روزی نخواهد آمد که به این جایگاه برسیم. جدا از همه اینها، گاهی خودمان نیز تصاویر دوبعدی خطی می‌کشیدیم و این تصاویر را در چند صفحه تکرار کرده و با حرکت دادن سریع این تصاویر پشت سر هم، کلی‌ذوق می‌کردیم؛ همان قاعده‌ای که کارتون‌ها با توسل به آن ساخته می‌شدند. حالا در پاییز ۱۴۰۱ هستیم. نگاهی به مصاحبه همین صفحه بیندازید؛ با جناب خیراندیش که انیمیشن «پسر دلفینی» را ساخته است، انیمیشنی که حالا اکران‌های بین‌المللی هم دارد و فروش خوبی را هم در روسیه تجربه کرده. این خیلی حرف است که در کمتر از ۲۰۳ دهه، صنعت پویانمایی ایران به جایی برسد که انیمیشن‌هایش، قابلیت اکران در سینماهای جهان را داشته باشند و حتی مورد استقبال هم قرار بگیرند. علاوه بر این، به قدری جذابیت هم داشته باشد که حتی حق پخش آنها نیز توسط کشورهای چون روسیه، امارات و... خریداری شود. و بیشتر از این، حتی به جایی برسند که در جشنواره‌های معتبر جهانی در اسپانیا، تانزانیا و... جایزه‌های مختلفی را بگیرند. این، خبر خوبی است که می‌تواند برای دنیای انیمیشن ایران به‌شدت پرانگیزاننده باشد. به همین دلیل بد نیست به ذکر نکته‌هایی درباره دنیای انیمیشن ایرانی بپردازیم. نه تنها ما که حتی کودکان و جوانان امروز نیز، وقت بسیاری برای انیمیشن‌ها و کارتون‌ها می‌گذارند. با وجود همه پیشرفت‌هایی که انیمیشن‌های ایرانی داشته‌اند، اما همه چیز به کیفیت ماجرا بازمی‌گردد و از کمیت ماجرا چیزی نگوییم. بهتر است طبیعی است که کمیت این انیمیشن‌ها نیز باید به‌گونه‌ای باشد که بتوانند در سبقت از فراتر و حتی اوقات آموزش کودکان و جوانان ایرانی قرار بگیرند. والدین ایرانی چقدر باید انتظار بکشند تا در کنار همه انیمیشن‌های جذاب خارجی، یک انیمیشن خوب ایرانی را هم تهیه کنند؟ این در حالی است که فرهنگ و سبک زندگی مطرح شده در انیمیشن‌های خارجی، قطعاً چیزی است که دوست داشته باشیم به فرزندان خود منتقل کنیم. اما چه بخواهیم و چه نخواهیم، عرصه فرهنگ عرصه خواستن و نخواستن ما نیست و عرصه تولیدات فراوان کیفی و کمی است؛ آن هم با همان ایده‌ها و فرهنگ و باورهای، که صلاح می‌دانیم به فرزندان‌مان منتقل کنیم. نکته مهم بعدی، بحث اقتصاد سینمای ایران است. انیمیشن‌ها در اقتصاد سینمای جهان نقش مهمی دارند؛ چرا که اساساً مخاطبان فراوانی دارند. در ایران نیز مخاطبان فراوانی وجود دارند که ناچارند از انیمیشن‌ها برای سرگرم کردن فرزندان خود و حتی آموزش دادن به آنها استفاده کنند. درست همانطور که بیشتر مخاطبان سینمای ایران ترجیح‌شان بر تماشای فیلم‌های شاد و طنز است، در حوزه انیمیشن نیز چنین اتفاقی می‌تواند بیفتد؛ چرا که مخاطبان و مشتریان دست به نقد زیادی وجود دارند که دوست دارند به سمت و سوی چنین محصولاتی بروند. قبول که تولید یک انیمیشن از تولید یک فیلم سینمایی بالاتر فرسات است، اما در صورتی که همه چیز به خوبی پیش برود، می‌تواند آورده مالی بیشتری نسبت به فیلم‌های سینمایی داشته باشد.

اگر جزو متولدین دهه‌های ۵۰ و ۶۰ باشید، حتماً یادتان مانده است که تلویزیون گاهی که می‌خواست برنامه پخش کند، یک‌سری تصاویر کارتونی را به‌طور ثابت جلوی دوربین نشان می‌داد و عده‌ای نیز یا تریش می‌گفتند یا صداپیشگی آن را انجام می‌دادند. کمی که وضعیت بهتر شد، این تصاویر تک‌نمایی هم می‌خورند؛ البته تک‌نمای خورند‌های آنها نسبت به انیمیشن‌های خارجی مزاحی بیش نبود اما برای بچه‌هایی که ۲ شبکه تلویزیونی بیشتر نداشستند و تفریحات خاصی هم برای‌شان طراحی نمی‌شد، همین‌ها هم غنیمتی بودند. در کنار اینها البته کارتون‌ها و انیمیشن‌های ژاپنی و غیرژاپنی هم پخش می‌شد که حساسی از تماشای‌شان لذت می‌بردیم. در دنیای کودکی‌مان، وقتی که تصاویر متحرک ایرانی را کنار کارتون‌های خارجی قرار می‌دادیم، لابد تصور می‌کردیم روزی نخواهد آمد که به این جایگاه برسیم. جدا از همه اینها، گاهی خودمان نیز تصاویر دوبعدی خطی می‌کشیدیم و این تصاویر را در چند صفحه تکرار کرده و با حرکت دادن سریع این تصاویر پشت سر هم، کلی‌ذوق می‌کردیم؛ همان قاعده‌ای که کارتون‌ها با توسل به آن ساخته می‌شدند. حالا در پاییز ۱۴۰۱ هستیم. نگاهی به مصاحبه همین صفحه بیندازید؛ با جناب خیراندیش که انیمیشن «پسر دلفینی» را ساخته است، انیمیشنی که حالا اکران‌های بین‌المللی هم دارد و فروش خوبی را هم در روسیه تجربه کرده. این خیلی حرف است که در کمتر از ۲